

MARTINA BOUČKOVÁ

HMYZÍ POHÁDKY

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

ILUSTROVAL JAKUB DVOŘÁK

edika.

Hmyzí pohádky

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Boučková
Za tichem - Šumava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HMYZÍ POHÁDKY

Kouzelné příběhy ze světa hmyzu

Martina Boučková

Ilustroval Jakub Dvořák

edika.

© Martina Boučková, 2026
Illustrations © Jakub Dvořák, 2026

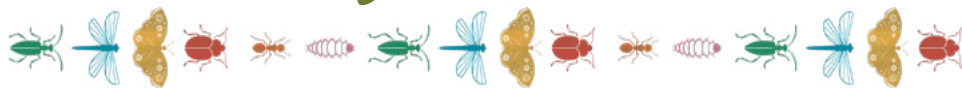
ISBN tištěné verze 978-80-266-2168-3 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-266-2171-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-266-2172-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-266-2173-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

O mrzutém Jiříkovi	7
Jak jel Jiřík k tetě Marušce	10
V chlupatém kožíšku	13
Košíky plné pylu	18
Co dokáže koleno.	21
Hladový tlouštík.	26
Třpytivý krasavec	30
Příšera z vesmíru.	35
Super létající stroj.	41
Malí farmáři	45
Noční paví král	51
Nebezpečný tyranosaurus	56
Kam v zimě mizí motýli?	62
Otevřeným oknem	65
Za ranního kokrhání.	69
Mluvicí květina.	73
Aby nikdo neměl žízeň.	77
Potok s dlouhými vlasy.	82
Mravenčí bonbonky	86
Tajemství stromů	91
Hmyzí domeček	95
A jede se domů.	99

O mrzutém Jiříkovi

Nedaleko řeky Labe, za poli a lukami v jedné obci stojí domek. Ani velký, ani malý, prostě tak akorát. Kolem toho domečku se rozprostírá zahrada. Jsou na ní úhledná políčka se zeleninou a o kousek dál ovocné stromy. Je to jedno z těch míst, o němž si někteří lidé myslí, že je v něm úplné ticho, a jiný zašeptá: „Pssst, slyšíš to? Jak vše kolem ševelí, zpívá a bzučí. Takhle mluví příroda.“

Není to samo sebou, člověk musí umět dobře poslouchat, aby to uslyšel.

Byla to jedna z těch zahrad, v níž bydlelo na tisíce veledůležitých tvorů, natolik nenápadných, že si jich mnohdy nikdo ani nevšiml. A přitom stejně natolik šikovných, že se zahradě po celou dobu skvěle dařilo. Kdyby jich nebylo, nejspíš by to tu vypadalo jako na Měsíci.

Ač je to s podivem, opravdu si někteří lidé myslí, že bez lidského přičinění by na Zemi bylo pusto. Ale ono je to trochu jinak. I když člověk umí sebelépe upravit zahrádku, ostříhat stromky tak, aby příští rok plodily více jablek, obstarat políčko, aby neslo pěknou úrodu, pak by stejně bez dalších tisíců malých pomocníků neměl ani bramboru.

Pár kilometrů odsud v nedalekém městě bydlel Jiřík se svou rodinou. S maminkou, tatínkem a o tři roky starší sestrou Kristýnkou. Jenže Jiřík jako by vůbec neviděl, jak je venku krásně. Pořád by jen seděl doma a hrál si hry na počítači nebo na mobilu. Když musel jet s rodinou na výlet, celou dobu byl protivný. Stále opakoval: „Tady je to hrozný. Děsná nuda. Kdy už budeme doma?“

„Jiříku, co to s tebou pořád je?“ ptala se maminka.

Nato se ještě víc zakabonil. „Zůstanu v autě. Ani se odsud nehnu.“

„Jiříku, takhle bys neměl mluvit,“ zlobil se táta.

„Jenže mě to nebaví,“ trucoval Jiřík.

Poslední dny to s ním bylo obzvláště těžké. Nic ho nebavilo. Jenom mobil, od něho se opravdu nedokázal odtrhnout.

Po pár dnech se ale stalo něco nemilého. Jeho sestřička Kristýnka začala polehávat, byla unavená, bolelo ji břicho a měla horečku. Musela okamžitě do nemocnice. Jiřík zůstal v dětském pokoji docela sám. I když si dříve myslel, že nikoho nepotřebuje a dokáže se zabavit po svém, teď se cítil, jako by ho kousek chyběl. V noci si lehl do Kristýnčiny postele, objal její polštář a plakal. Nikdy předtím nebyl v celém dětském pokoji sám. Bylo to pro něho velmi těžké.

Maminka se ho snažila utiшит. Na chvíli to pomohlo, jenže druhý den byl Jiřík stejně zase mrzutý a neposlouchal. Pochopitelně z toho byla maminka smutná. Táta ale dostal zajímavý nápad: „Alenko,“ tak říkal mamince, protože to bylo její jméno, „co kdybychom poprosili Marušku, jestli by k ní Jiřík nemohl na týden?“

Maminka se zprvu zadívala na tátu hodně překvapeně. Copak by tohle mohl být lék na Jiříkovu mrzutost? Ale pak jí došlo, že to vlastně vůbec není špatný nápad.

Maruška je Jiříkova teta. Bydlí na vesnici. V malém domku s velkou zahradou. Nedaleko řeky Labe, za poli a lukami. Na takovém hezkém místě, kde to pořád bzučí a ševlí a kde by Jiřík mohl přijít na jiné myšlenky.

Maruška je trochu přísná, ale rozhodně spravedlivá žena s velkým srdcem. Každému pomůže, i tomu nejslabšímu, ale nikoho nerozmazluje, ani neobskakuje. Ráno brzy vstává, protože to je den vždy nejčerstvější. Nemá ráda lenochy. A kdo odmlouvá a neposlouchá, na toho se tak přísně podívá, až se leknutím i tráva učeše, jehličí na stromech narovná, ptáčata se na nejbližší větví seřadí podle velikosti a vosy

se v letu sešikují do jedné řady, ani nedutají. Není radno zlobit tetu Marušku. Kdo ví, možná vládne nějakému kouzlu.

A přece jet k tetě Marušce, to není za trest. Ani pro ni. Vždyť už několikrát říkala Jiříkově mamince: „Dej mi sem kluka na týden a budeš koukat, jakého ti vrátím silného chlapáka!“

„Když on je Jiřík ještě malý,“ vylouvala se dříve maminka.

„Jednou malý, vždycky malý,“ zamručela teta.

Tentokrát to přišlo vhod. Byl začátek letních prázdnin. Nejspíš si Jiřík umanul, že celé léto proleží v posteli s mobilem a na vše bude odpovídat jen své oblíbené: „Ne.“ Ale to mu tentokrát vyjít nemělo. Maminka zvedla telefon a zavolala tetě Marušce.

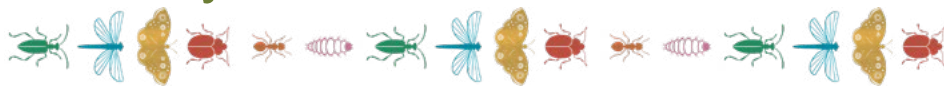
„Už bylo načase,“ řekla bodře Maruška. „Ustele si na seně a vstávat se bude s prvním kokrháním,“ dodala.

„Já ti nevím...“ zalekla se maminka a hned si pro sebe pomyslela: *Přeci jenom, nebude to na tom seně kousat? A tak se raději ještě nahlas zeptala: „Myslíš, že je to rozumné?“*

„Neboj, budeš koukat, jak ti ho vykurýruju,“ uklidňovala ji teta Maruška.

Jak jel Jiřík k tetě Marušce

Maminka připravila Jiříkovi věci do jeho batohu. Přes školní rok v něm nosil učení a teď v něm měl věci na cestu. Ale Jiřík se vůbec netvářil nadšeně.

Táta se ho zeptal, jestli tam má zabalené všechny saky paky. Jenže Jiřík nevěděl, co jsou saky, ani paky, tak jen zavrčel, že zůstane v posteli a nikdo ho z pokoje nedostane.

„Jiříku, saky paky se myslí, jestli máš zabalené všechno. Ještě si doběhni pro kartáček na zuby a mělo by to už být opravdu vše,“ řekla maminka.

„Mami, ale vážně, proč tam musím jet?“ naléhal Jiřík.

„Jiříku, potřebuješ trochu sluníčka a čerstvého vzduchu. Vždyť ty se už ani neusmíváš. Věř mi, že se ti tam bude líbit.“

Ale stalo se to, co asi všichni předpokládali. Když vystoupili u tety Marušky z auta, Jiřík vzdorovitě překřížil ruce přes sebe a vyštěkl: „Tady je to strašný!“

„Ale nepovídej,“ zasmála se teta.

„Mami, já tady vážně nezůstanu,“ znovu se durdil Jiřík.

„Ještě si to tady spolu užijeme,“ dodala teta. „Ať se stane cokoliv, Jiřík se domů vrátí jako vyměněný. A myslím to, Alenko, jen v dobrém,“ uklidňovala ji. Zato Jiřík se ulekl, co tím teta myslela. Snad to není nějaká čarodějnice! Oči jí jiskřily, prý z radosti, ale kdo ví, jak je to doopravdy! Její vlasy byly černé, rozčepýřené a v náruči držela kočku. Taky černou! Navíc její chalupa vypadala jak ze starých knížek.

Auto odjelo a Jiřík si vztekle sedl na lavici před domem. A že se nikam nehne. A taky má hlad. A chce domů.

„Na pořádný hlad mám nejlepší recept,“ řekla teta Maruška a podala Jiříkovi hrábě.

„Hrábě nejím,“ zavrčel Jiřík.

„O tom ani nepochybuju. Ale pokud budeš chtít jídlo, musíš si ho zasloužit. Pojď mi pomoci shrabat seno.“

„Nepůjdu!“ stále trval na svém.

„Tak to, Jirko, nevím, co si potom počneš. Já jídlo lenochům nedávám.“

Jirka ještě chvíli vrčel, pak ale vzal hrábě a pomyslel si, že to tedy pro jeden den nějak výjimečně přežije. Jenže na vesnici je to jiné než v panelákovém bytě. Všechno kolem bzučí, zpívá, ševelí. Jiřík se začal ošívát, máchal rukama jako splašená husa a hned nato pro změnu pobíhal kolem dokola jako divoký králík.

A do toho křičel: „To je strašný! Ono mě to chce sežrat! Pomoc!“

„Cože tě chce sežrat?“ podivila se teta.

Jiřík zvedl hrábě a začal se jimi ohánět jako zubatou zbraní. Copak je ale možné jimi skolit mouchu či vážku? A proč taky? Něco mu snad udělaly?

Teta jen kroutila hlavou a pokračovala v práci. Po chvílce Jiřík pustil hrábě a přiběhl k domu. Na zápraží ležely tetiny pantofle. Jiřík jednu vzal a začal s ní všude možné plácát. Na zem, na zeď, kdekoliv se něco pohnulo. Mravenci, berušky, mouchy, fuj. *Všechno musí pryč*, říkal si.

„Jiříku, to bys neměl dělat,“ varovala ho teta. „Oni si to mezi sebou řeknou.“

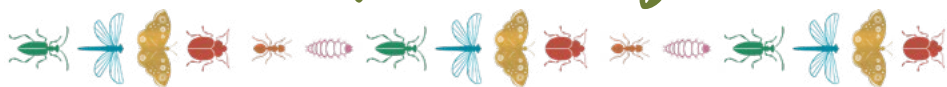
Jirka ale neposlouchal, měl svou hlavu.

Kolem letěla včela a prásk. Připlácla se na zeď domu.

„Ale to byla včela,“ zlobila se teta. „No, já jsem tě varovala. Nezapomeň, že všechno, co v životě děláš, se ti vrátí.“

Kdyby jen Jiřík tušil, co se teď všechno stane!

V chlupatém kožíšku

Najednou se zahřmělo a zablýsklo. Přitom ještě před chvílí bylo nebe docela bez mráček. Copak to? Že by letní bouřka? Vítr čechral koruny stromů, jen listy na větvích staletého mohutného dubu, co stál pár metrů za silnicí, jako by se zlověstně třepotaly. Teta odvezla poslední kupičku sena pod střechu a zvolala: „Pojď se rychle schovat, ať nezmokneš!“

Jenže Jiříkovy nohy stály jako přibité. Nemohl se hnout z místa! Rád by zavolal na tetu o pomoc, ale i pusa se mu zamknula. A to nebylo vše! Nemohl uvěřit vlastním očím, co se potom dělo: Z ničeho nic z dubového kmene vystoupil vousatý muž ve starodávné zbroji. Přiblížil se k Jiříkovi, a aniž by otevřel ústa, řekl: „Za to, že si ničeho nevážíš, poznáš, jaké to je být stejně tak malým. Až si uvědomíš, že vše kolem je důležité, můžeš se vrátit.“

A pak zmizel. Nebe se rozjasnilo. Jenže zahrada už vypadala jinak. Nebyla tu posečená tráva, kterou teta shrabávala na kupičky. Na stromech nebyly třešně, ani nezralá jablka. Naopak, větve byly ještě obalené květy. Jako by vůbec nebyl červenec. Čas se vrátil zpátky. Listy v kalendáři se otočily na stránku, na níž byl napsán měsíc květen. A co víc! I s Jirkou bylo všechno nějak prapodivně jinak. Kdyby jen neměl boty, to by se dalo ještě pochopit, jenže on měl najednou šest nohou! Navíc byl celý chlupatý, pruhovaný a místo nosu mu z obličeje trčel vážně zvláštní černý sosák.

„Na co čekáš?“ ozval se kdosi v jeho blízkosti. Byla to včela. A jak obrovská! Jiřík se příšerně vyděsil. Už chtěl vzít do ruky pantofel, aby s tou obludou udělal rázný konec, jenže... V tu chvíli se ulekl: Jak

to, že rozumí tomu, co ta včela říká? A čím to, že tak strašně moc narostla?

Byl z toho celý popletený, až se začal motat v kruhu. A pak mu to došlo. Kdepak, včela nebyla obrovská! Byla docela normální. Jenže ona se i z Jiříka najednou stala na první pohled docela normální včela.

Tak proto mu přišla krajina kolem něho větší! A voňavější. Jiřík zamával křídly a vyrazil přímo za tou vábivou vůní. Brzy stál u velkého stromu plného bílých květů. Byla to třešeň.

„Copak je?“ podivil se strom. „Ztratila jsi směr?“ zeptal se Jiříka, ale hned ho jeho otázka rozesmála. Aby ne, vždyť včela nikdy nemůže ztratit směr. Leda by to nebyla včela, ale proměněný malý kluk.

„Nevím, co mám dělat,“ zaskuhral Jiřík. Kdyby to byla hra na mobilu, hned by si věděl rady. Ale s opravdovými křídly na zádech? Ani náhodou!

„Jak nevíš? Copak jsi, včelko, v úle nedávala pozor?“ podivil se strom. Jenže mu záhy přišlo Jiříka tak trochu líto, a proto pokračoval: „Vidíš všechny ty květy? Potřebují opylovat. A já se na květu nepodrbu, to dá rozum, takže to je tvoje práce. Neboj ale, nebude to zadarmo. Dostaneš za to skvělou odměnu.“

„Když já ale vážně nevím, jak se to dělá,“ zabzučel Jiřík.

Strom zatřásl větvemi, jako kdyby to byly vlasy a on jen kroutil hlavou nad tou neslýchanou věcí. Takové podivnosti! Včela neví, co má dělat? Naštěstí odpradáвна stromy patří mezi nejmoudřejší obyvatele naší planety. Vědí, že se mohou podívat nad podivnostmi, ale posmívat ani náhodou!

„Podívej,“ začal moudrý strom, „to je velmi jednoduché. Uprostřed květu je pro tebe připravený lahodný nektar. Moje vlastní výroba, letos obzvláště dobrý. Stačí do něho ponořit sosáček. K tomu si jistě rád

přikousneš také trochu výtečného pylu. A při té příležitosti, to mi věř, než se naděješ, květy budou opylované. Je to velmi prosté.“

„Když já tomu stejně nerozumím,“ popotahoval Jiřík.

Další vzácnou výsadou stromů je, že jsou rovněž velmi trpělivé. Tak se ani tento na Jiříka neškaredil a mile pokračoval: „To je tak, když včelka letí, mává křídly tak rychle, až to bzučí. Přistane na květu, ale stejně se pořád u toho vrtí, až se pyl kolem práší. Když vidím tolik včel kolem mých květů, mám z toho radost. Ne nadarmo se říká, dokud budou včely, na světě bude i život.“

Jiřík si pomyslel: *Možná to nebude zase tak špatné. Vypadá to, že včela je velmi důležitá, ale...* Podrbal se mezi tykadly, aby se hned nato zeptal: „A co se stane potom, až včely opylují květy?“

Konce těch nejtenčích větviček se lehce zatřepotaly, snad za to mohl ten malý větřík, který kolem nenápadně prosvítl. Dokonce to vypadalo, že se strom také pousmál. „Kdyby nebyly včeličky, nebyly by třešničky,“ řekl zvesela a pokračoval, „ani nic dalšího. Poslouchej bedlivě, prozradím ti, v čem tkví celý ten zázrak. Uprostřed každého mého kvítku je spousta tenounkých tyčinek se žlutými hlavičkami, plných pylu. V samém středu kvítku je pak ještě jedna, malinko jiná, trochu baculatější tyčinka. Ta už je bez žluté čepičky a říká se jí pestík. A já jen potřebuji, aby se pyl, co je na tyčinkách, dostal k pestíku.“

Jiřík se díval kolem sebe. Viděl, jak včelky přiletěly, pily nektar a svým chlupatým tělíčkem vždy tak nějak zlehka šťouchly do tyčinek. Cink, cink. A už se sypal lehounký pyl. V tu chvíli ho měly včely na chlupatém kožíšku, na nožičkách, na hlavě. Byly jím posypané jako babiččina bábovka od cukru. A nejen tam. Rozprášená lehounká zrnka pylu se stejně tak přichytávala na špičku lepkavého pestíku. Té trochu jiné, baculaté tyčinky, stojící přesně uprostřed kvítku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hmyzí pohádky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.